

Osobné skúsenosti

17. Sergej Čepurnov

Už v detstve som uveril, že Boh existuje. K takémuto presvedčeniu som prišiel vďaka pozoruhodnej udalosti. V našej dedine vedľa nás žila susedka teta Aľa. Kamarátil som sa s jej synom. Raz počas vykonávania domácich prác pocítila v srdci, že sa deje niečo zlé. Uvedomila si, že jej 4 - ročný syn sa motal po dvore blízko studne a zrazu ju schytila úzkosť, že sa mu môže niečo zlé prihodiť. Rýchlo bežala k studni a počas toho sa modlila za syna: „Bože, pomôž!“ Ešte z diaľky uvidela, že jej syn doslova vyletel zo studne nahor! Povedala, že je presvedčená, že to anjel podľa Božej vôle ho nejako vystrčil von zo studne. Po tejto príhode povedala: „Keby ma aj postavili k stene a pod hrozbou zastrelenia mi rozkázali: „Zriekni sa Boha“, ani vtedy sa Ho nezrieknem!“. To bola jej odpoveď viery nato, ako Boh zachránil jej syna od istej smrti.

Aj ja som tiež zažil v detstve podobný príbeh. Keď som mal tri roky, hral som sa pod autom, ktoré vodič opravoval. Šofér ma nevidel a keď si sadol za volant a chcel sa pohnúť z miesta, motor nechcel nijako naštartovať. Išiel sa pozrieť, čo sa stalo a vtedy zbadal pod autom mňa. S hrôzou ma odtiaľ vytiahol a motor ihneď naskočil.

Bol som vychovaný v ateistickom prostredí, moji rodičia boli komunisti. Vyučil som sa za zámočníka. Vždy sa mi páčila práca pre verejnosť. Bol som zvolený za tajomníka komsomolskej organizácie prevádzky, neskôr za podpredsedu výboru závodu DOSAAF. Bol som tréner futbalového družstva nášho závodu. Sám som odohral 12 sezón v tomto družstve. Ukončil som Univerzitu marxizmu - leninizmu, ale myšlienku kultu osobnosti som neprijal za svoju.

Rok 1994 bol pre mňa osudový. V tom čase som pracoval ako vedúci brigády. V priestoroch závodu som našiel ošúchanú knihu Alexandra Meňa „Syn človeka“. V knihe sa dala prečítať len jedna kapitola - o ukrižovaní Krista. Keď som ju čítal, po tvári mi tiekli slzy. Srdce sa mi trhalo zároveň zo súcitu ku Kristovi, aj od šťastia, že On ma tak miluje! V mojej hlave sa odohral prevrat. Všetkým som začal rozprávať o Kristovi, začal som sa modliť, ako som vedel. V cirkevných predajniach som začal kupovať náboženskú literatúru. Čoskoro nato prišiel do mojej brigády pracovať veriaci človek, ktorý mi začal rozprávať o Bohu. Pozval ma do zhromaždenia veriacich, ktorí študovali Bibliu, a ja som pohotovo súhlasil, pretože to korešpondovalo s mojím vnútorným želaním. Tak som začal pravidelne navštevovať cirkevné spoločenstvo a študovať Sväté Písmo. V decembri roku 1994 som bol pokrstný.

Moja žena, keď sa to dozvedela, sa kategoricky postavila proti môjmu novému spôsobu myslenia, aj novému spôsobu života. Čoskoro vážne ochorela jej mama. Lekári stanovili strašnú diagnózu: rakovina. A moja manželka, hrdá to žena, po prvýkrát pokľakla na kolená. S Božou pomocou sme mamu previezli z iného mesta k nám a pred smrťou sa odo mňa dozvedela o odpustení a spasení v Ježišovi Kristovi.

Na rozdiel od tých, ktorí prichádzajú k Bohu v súvislosti s akýmkoľvek nešťastím, ja som prišiel k Nemu preto, že som sa cítil šťastný. Často sa sám seba pýtam: „Prečo mám

v živote toľko šťastia?“ Podarilo sa mi všetko, čo som len chcel. Cítil som, že mi Ktosi pomáha - Ten, ktorého nevidím. Tak to aj bolo.

Teraz už viem, Kto ma ochraňuje a Kto sa o mňa staral počas celého môjho života. On je Ten, ktorý zomrel za mňa na Golgote!

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

